

Λυχνία

ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ

ΜΑΚΑΒΡΙΑ ΘΕΑΜΑΤΑ

Πρίν κάποια χρόνια οί «έγκέφαλοι» τοῦ Ὑπουργείου Μεταφορῶν εἶχαν ἀποφασίσει νά τοποθετήσουν... στραπατσαρισμένα αὐτοκίνητα στίς εἰσόδους τῶν μεγαλοπόλεων καί σέ κεντρικά σταυροδρόμια. Μάλιστα, ἐπειδὴ λίγο πρίν εἶχαν γίνεи οί Δημοτικές Ἐκλογές, πρότειναν – γιά νά εἶναι πιό ἐμφανῆ – νά τοποθετηθοῦν τά τρακαρισμένα αὐτοκίνητα πάνω στά βάρθρα πού εἶχαν χρησιμοποιήσει οί ὑποψήφιοι δήμαρχοι! Καί ὄλα αὐτά, γιά νά συνετιστοῦν οί ὀδηγοί, μιά καί ἐκεῖνη ἡ χρονιά εἶχε κηρυχθῆ «ἔτος ὀδικῆς ἀσφάλειας» ἀπό τήν Εὐρωπαϊκή Ἐνωση.

Πολύ ἔξυπνη ἡ ἰδέα τῶν ἀρμοδίων τοῦ Ὑπουργείου, ἔστω κι ἂν δέν ξέρουμε ἂν ἔφερε ἀποτελέσματα. Σίγουρα συγκλονίζεται κανεῖς, ὅταν βλέπει ἕνα τόσο μακάβριο θέαμα: ἕνα ὠραῖο αὐτοκίνητο νά ἔχει μετατραπῆ σέ μιά μᾶζα ἀπό παλιοσίδερα. Καί φυσικά φρίττει, ὅταν φαντάζεται σέ τί κατάσταση ἔβγαλαν τούς ἄτυχους ἐπιβάτες ἀπό τό στραπατσαρισμένο ὄχημα!

* * *

Παρόμοιες «πρωτοβουλίες» ἔχει ἀναλάβει ἡ Ἐκκλησία μας κατά τήν εἴσοδο στήν Μεγάλη Σαρακοστή. Τίς τέσσερις πρῶτες μέρες μᾶς καλεῖ νά μελετήσουμε καλά καί νά ψάλλουμε τόν Μεγάλο Κανόνα. Καί τί εἶναι ὁ Μεγάλος Κανόνας;

Εἶναι – σὺν τοῖς ἄλλοις – μιά πεντακάθαρη φωτογραφία, ἡ ὁποία δείχνει «σέ ὄλο του τό μεγαλεῖο» τό στραπατσάρισμα καί τήν παραμόρφωση, πού ἔπαθε ὁ ἄνθρωπος μέ τήν ὑποδούλωσή του στήν ἁμαρτία.

Τά τροπάρια τοῦ κανόνα εἶναι γεμάτα ἀπό φράσεις, πού ἀποκαλύπτουν αὐτό τό **μακάβριο θέαμα**: Μιλᾶνε γιά «ἀμαύρωση τῆς ὁμορφιάς τῆς ψυχῆς», γιά «ἀπώλεια τοῦ πρωτοκτίστου κάλλους», γιά «ξεγύμνωμα ἀπό τήν θεοῦφαντη στολή», γιά «κουρελιασμένα ροῦχα», γιά «κατερρωπυμένο χιτῶνα», γιά «ἀμορφία παθῶν», γιά «στολισμό αἰσχύνης», γιά «τραυματισμένο νοῦ», γιά «πλήθος μωλώπων καί πληγῶν» καί δέν συμμαζεύεται!

Εἶναι μακάριος ὁ ἄνθρωπος, πού βρίσκει τό κουράγιο νά κοιτάξει κατάματα αὐτήν τήν μακάβρια «φωτογραφία», καί νά ἀναγνωρίσει μέσα σ' αὐτήν τόν ἑαυτό του! Καί ἂν προσέξει, θά διαπιστώσει ὅτι ἡ «φωτογραφία» αὐτή δέν περιορίζεται μόνο σέ ἐξωτερικούς μώλωπες καί ἐπιπόλαια τραύματα, ἀλλά εἶναι συγχρόνως καί ... ἀκτινογραφία, καί ... ὑπέρηχος, καί ... ἀξονική τομογραφία! Δείχνει καί τίς πιό ἐσωτερικές κακώσεις καί αἱμορραγίες: δείχνει καί τά πιό κρυμμένα αἱματώματα καί κακοήθεις ὄγκους! Δείχνει, δηλαδή, καί τίς πιό κρυφές πληγές, πού προξενοῦν στήν ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου ἀκόμη καί οἱ πιό

ΚΡΑΥΓΗ ΚΑΙ ΣΙΩΠΗ

Τὴν μεγάλη ἑορτὴ τῶν Βαΐων, ἐκεῖνο πού κυριαρχεῖ καὶ μᾶς ἐκπλήσσει, εἶναι οἱ φωνές αὐτῶν πού προηγούνται τῆς πομπῆς εἰσόδου τοῦ Χριστοῦ στὰ Ἱεροσόλυμα. Κρατοῦν στὰ χέρια τους «τά τῆς νίκης σύμβολα», βάρια, καὶ φωνάζουν «Ὡσαννά εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου».

* * *

Μέχρι τότε, ποτέ κανεὶς δέν ἐπευφήμησε ἔτσι τόν Χριστό. Σάν νικητὴ. Ποτέ μέχρι τότε, δέν εἶχε γίνει «διαδήλωση» γι' Αὐτόν. Ὅλα τὰ μέχρι τότε γεγονότα καὶ ἔργα Του, (κατὰ τόν ἅγιο Ἰγνάτιο τόν Θεοφόρο ὄλα «μυστήρια κραυγῆς»), γιὰ τὰ ὁποῖα ἀξίζει νά κραυγάσεις, συνετελέσθησαν μέσα σέ μιὰ σχετικὴ σιγή. «Ἐν ἡσυχίᾳ Θεοῦ ἐπράχθη».

Τώρα ὁμως ἔχουμε φωνές καὶ ἐπευφημίες· καὶ ζητωκραυγές δυνατές. Ἐπεφημοῦν τόν νικητὴ τοῦ θανάτου, πού

μικρές ὑποχωρήσεις καὶ συμβιβασμοὶ μέ τούς ἐμπαθεῖς λογισμούς.

* * *

Ὅμως ὁ Μεγάλος Κανόνας δέν περιορίζει ἀπλῶς σέ «ιατρικὲς διαγνώσεις». Προτείνει συγκεκριμένη «θεραπευτικὴ ἀγωγή». Συνιστᾷ συγκεκριμένα «φάρμακα» μετανοίας, μέ τὰ ὁποῖα θά ἐλκύσωμε τό ἔλεος τοῦ Μόνου Ἰατροῦ τῆς ψυχῆς μας, τοῦ Χριστοῦ. Καὶ σχεδόν κάθε τροπᾶριο τελειώνει μέ μιὰ κραυγὴ ἰκεσίας πρὸς τόν Χριστό, νά ἔλθει καὶ νά σκύψει μέ τὴν ἄπειρη Εὐσπλαγχνία Του πάνω στὰ τραύματα καὶ στίς πληγές μας, γιὰ νά τὰ θεραπεύσει.

Μόνον ἔτσι, τό **μακάβριο θέαμα** μιᾶς ψυχῆς πού ἀργοπεθαίνει ἐξ αἰτίας τῶν

ἀνάστησε τόν Λάζαρο. Τίς χρειάζεται ὁ Χριστός τίς ἐπευφημίες; Θέλει τάχα νά τόν χειροκροτοῦν; Ἀσφαλῶς ὄχι!

Ἀκόμη καὶ ἡ πιό ἐπιπόλαιη θέαση τοῦ γεγονότος αὐτοῦ, δέν ἀφήνει καμιὰ δυνατότητα γιὰ τέτοια ἐρμηνεῖα. Ἡ ὁμολογία μας, ἡ διακήρυξη τῆς πίστεως μας γιὰ τόν Χριστό, ὅτι εἶναι Θεός καὶ Σωτήρας μας, εἶναι ἐσωτερικὴ ἀνάγκη γιὰ μᾶς. Ἔχουμε χρέος καὶ συμφέρον νά τὴν κάνουμε. Πρέπει νά τό φωνάξουμε. Γιατί ἂν ἐμεῖς οἱ ἄνθρωποι σιωπήσουμε, θά φωνάξουν οἱ πέτρες!

Τὴν πίστη στό Χριστό, δέν τὴν κρύβουν! Δέν κάνει νά τὴν κρύβουμε! Τὰ μυστικά τοῦ βασιλιά (τοῦ κράτους μας) ἔχουμε χρέος νά τὰ κρατοῦμε μυστικά. Τὰ μυστικά τοῦ Θεοῦ, χρέος μας καὶ συμφέρον μας εἶναι, νά τὰ διηγούμεθα καὶ νά τὰ τραγουδάμε, ὅσο πιό δυνατὰ μποροῦμε.

* * *

Σύ τόν γνωρίζεις τόν Χριστό; Τό ξέρεις, τό ἔχεις καταλάβει ὅτι εἶναι ὁ σωτήρας μας, ὁ Θεός μας; Ἄν ὄχι νά τό ξέρεις! Ἡ γνώση τοῦ προσώπου τοῦ Χριστοῦ

παθῶν της, μπορεῖ νά μετατραπῆ στήν γεμάτη ἐλπίδες εἰκόνα τοῦ ἀσθενοῦς πού ἐτοιμάζεται νά πάρει «ἐξιτήριο» ἀπό τό νοσοκομεῖο τῶν ἀνιάτως νοσοῦντων! Καί σέ λίγο νά στέκεται στὰ πόδια του ὑγιέστατος, μετέχοντας στήν Ἀληθινὴ Ζωὴ τοῦ Χριστοῦ. Στὴν Ζωὴ Ἐκείνου, πού γιὰ νά μᾶς Τὴν χαρίσει, καταδέχθηκε νά γίνει τό πιό **μακάβριο θέαμα** τῆς Οἰκουμένης, κρεμασμένος πάνω στόν Σταυρό! **Μακάβριο** ἀλλὰ καὶ συγχρόνως **ἐνδοξο** καὶ **σωτήριο**, ἀφοῦ ἦταν τὴν ἴδια στιγμή **Κατάστικτος τοῖς μώλωπι** ἀλλὰ καὶ **Πανθεουργός**!

Δόξα τῇ Συγκαταβάσει Σου, Κύριε!

Ἀρχιμ. Β.Α.

Ἁγίου Ἀύγουστίνου (†430 μ.Χ.)

ΚΑΙ ΤΟΙΣ ΕΝ ΤΟΙΣ ΜΗΗΜΑΣΙ ΖΩΗΝ ΧΑΡΙΣΑΜΕΝΟΣ

Ἐγὼ ζῶ· καὶ ὑμεῖς ζήσεσθε!
(Ἰωαν 14, 19)

Δηλαδή: Ἐγὼ ἔχω ζωὴ· σεῖς, θά
ἀποκτήσετε ζωὴ ἀπὸ ἐμένα!

* * *

Γιατί, γιὰ μὲν τὸν Ἐαυτὸ Του μιλά-
ει σέ χρόνο παρόντα-ἐνεστῶτα, ἐνῶ γιὰ
τούς μαθητές Του σέ χρόνο μέλλοντα;
Γιατί ἄλλο, ἂν ὄχι ἐπειδὴ τούς τό εἶχε
ὑποσχεθῆ, ὅτι μέ τήν δική Του σωματι-
κή ἀνάσταση θά ἐρχόταν, καί γι' αὐτούς,
μιὰ ζωὴ ἀνάλογη μέ τήν ζωὴ, πού πρῶ-
τα θά ἔπαιρνε ὁ Ἰδιος;

Καί γιὰ μὲν τὸν Ἐαυτὸ του, ἐπειδὴ
ἡ ἀνάσταση ἢ δική Του θά γινόταν μέσα
σέ ἐλάχιστο ἀπὸ τότε χρόνο, βάζει τό
ρῆμα σέ χρόνο παρόντα-ἐνεστῶτα, γιὰ
νά μᾶς δείξει, ὅτι ἡ ἀνάσταση γι' Αὐτόν
ἦταν κιόλας πραγματικότητα.

Ἀντίθετα γιὰ τήν ἀνάσταση ἐκείνων
(δηλαδή, τῶν μαθητῶν Του καί τήν δική

μας), ἀφοῦ θά ἀπείχε χρονικά πολύ, μιὰ
καί θά γίνεи στά τέλη τῶν αἰώνων, δέν
λέγει «ἔχετε (καί σεῖς) ζωὴ», ἀλλά σεῖς
«θά ἀποκτήσετε ζωὴ» τότε (σέ χρόνο
μέλλοντα)!

* * *

Βλέπουμε λοιπόν ἐδῶ, ὅτι μέ λόγια
λίγα καί ὁμορφα, ὁ Κύριος μᾶς μιλάει
γιὰ δύο διαφορετικές ἀναστάσεις:

- γιὰ τήν δική Του· πού θά γίνεи «σέ
λίγο»· καί
- γιὰ τήν δική μας· πού θά πραγματο-
ποιηθῆ στά τέλη τῶν αἰώνων.
- Καί μᾶς τό παρουσιάζει μέ δύο ρή-
ματα:
- τό ἕνα, σέ χρόνο παρόντα-ἐνεστῶτα·
καί
- τό ἄλλο, σέ χρόνο μέλλοντα.

«Ὅτι ἐγὼ ζῶ καὶ ὑμεῖς ζήσεσθε»!

Δηλαδή: Ἐκεῖνος ἔχει ζωὴ· γι' αὐτό, ἐ-
μεῖς θά πάρουμε ἀπὸ Αὐτόν ζωὴ. Αἰτία

ἐμποδίζεται ἀπὸ τήν ιδέα πού κουβαλᾷς
γιὰ τὸν ἑαυτὸ σου. Δυστυχῶς φανταζό-
μαστε τὸν ἑαυτὸ μας Θεό! Ὅτι ἔχομε τό
δικαίωμα νά κάνουμε ὅ,τι θέλουμε! Ἡ
μεγάλη ιδέα πού τρέφουμε γιὰ τὸν ἑαυ-
τό μας, δέν μᾶς ἀφήνει νά δεχθοῦμε τὸν
Χριστό στήν ζωὴ μας. Δέν φτάνει μόνο
νά παραδεχόμαστε τήν ὕπαρξή Του.
Εἶναι ἀναγκαῖο νά Τόν ἀποδεχόμαστε
καί σωτήρα μας. Μήπως τάχα φτάνει,
γιὰ νά μᾶς θεραπεύσει, ἡ γνώση τῆς
ὑπαρξῆς ἑνός φαρμάκου; Χρειάζεται καί
νά τό πάρουμε. Καί νά τό χρησιμοποιοῦ-
σουμε σωστά.

Νά λοιπόν τό ἐρώτημα. Σὺ τό κατά-
λαβες ὅτι εἶναι ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι
Κυρίου; ὅτι εἶναι ὁ ἐν ὑψίστοις; Τοῦ φω-

νάζεις καί σύ «ὠσαννά»;

Ἵσαννά δέν σημαίνει «ζήτω». Ἵσαν-
νά σημαίνει «σῶσε μας» ἔλα κοντά μας!
Σὺ Τοῦ τό ζητᾷς;

ἼΑν ναι, σωστά μετέχεις στήν γιορτή.
Σωστά κρατᾷς στά χέρια σου τά βγάγια:
«τά τῆς νίκης σύμβολα».

Καί ἡ νίκη μας ποία εἶναι;

ἽΟτι νικήσαμε τὸν διάβολο, πού
σκορπίζει στόν κόσμο τήν ἀμφιβολία.
Καί πιστεύουμε στόν Χριστό.

* * *

Καί ὁποῖος πιστεύει στόν Χριστό,
ὅταν φωνάζει, ξέρει καί τί φωνάζει καί
γιατί τό φωνάζει. Καί ὅταν σιωπᾷ, ξέρει
γιατί σιωπᾷ.

•

τῆς δικῆς μας ζωῆς, θά εἶναι ἡ δική του ζωή. Ἐξ αἰτίας ἑνός ἀνθρώπου, ἦλθε ὁ θάνατος. Καί ἐξ αἰτίας ἑνός ἀνθρώπου ἡ ἀνάστασις ἐκ νεκρῶν. Ὡστερ γάρ ἐν τῷ Ἀδάμ πάντες ἀποθνήσκουσιν, οὕτω καί ἐν τῷ Χριστῷ ζωοποιηθήσονται» (Α΄ Κορ. 15, 22).

Μέ ἄλλα λόγια, ὅπως κανέννας δέν θά ἐπήγγαινε σέ θάνατο μή ἐκεῖνον (=ἄν δέν ἀμάρτανε ὁ Ἀδάμ), ἔτσι καί κανέννας ἀπό ἐμᾶς δέν θά ἐπήγγαινε στήν ἀνάστασις καί στήν αἰώνια ζωή, ἄν δέν ἀνασταινόταν ὁ Χριστός!...

* * *

Λοιπόν. Ἐμεῖς, ἐπειδή ἐζήσαμε ὅπως ἐζήσαμε, ἐγίναμε θνητοί. Ἐκεῖνος, ἐπειδή ζεῖ, ζητεῖ καί ἀπό ἐμᾶς ἀνάλογη ζωή.

Ἐμεῖς, ὅταν ζοῦμε γιά τόν ἑαυτό μας, γιά τόν Χριστό εἴμαστε νεκροί.

Ἐκεῖνος ὅμως, ὅταν πέθανε γιά μᾶς, δέν πέθανε! Ἀντίθετα, ἀπό τότε Ἐκεῖνος ζεῖ (=ἐξακολουθεῖ καί ζεῖ)· καί γιά τόν Ἐαυτό Του· καί γιά μᾶς.

Αὐτό σημαίνει: Ἀφοῦ Ἐκεῖνος ζεῖ καί γιά μᾶς· καί ἐμεῖς θά ζήσουμε. Καί ἔστω καί ἄν πεθάνουμε, θά ξανα-ἀποκτήσουμε ζωή· χάρις σ' Αὐτόν· ἀπό Αὐτόν.

* * *

Τί νά κάνουμε; Δέν γινόταν ἀλλιῶς!

Τά καταφέραμε νά ἔχουμε θάνατο μέ δική μας ὑπαιτιότητα, μέ δική μας πρωτοβουλία!

Δυστυχῶς γιά μᾶς, δέν μπορούμε νά πάρουμε ζωή μέ δική μας ὑπαιτιότητα καί πρωτοβουλία!

Γιατί;

Ἀπλούστατα· γιατί ὁ πεθαμένος, δέν ἔχει ζωή. Καί δέν μπορεῖ νά δώσει ζωή. Οὔτε στόν ἑαυτό του! Οὔτε σέ ἄλλον! Σέ κανέναν!

(Εἰς τό κατά Ἰωάννην, Ὁμιλία 75, παρ. 3)

Μετάφρασις: † ὁ Ν.Μ.

ΤΟ ΧΡΕΟΣ ΤΩΝ ΓΟΝΕΩΝ

Γράφει ἕνας μέγας Γερμανός παιδίαγωγός ὁ P. Lippert (†1936):

Τό πιό δύσκολο μέ τά παιδιά ΔΕΝ εἶναι ἡ διατροφή τους, ἡ μόρφωσή τους καί ἡ κοινωνική ἀποκατάστασή τους ΑΛΛΑ ἡ καλή ἀνατροφή τους.

* * *

Πῶς ὅμως θά γίνει;

Χρειάζεται δουλειά· φροντίδα· στοργή· παράδειγμα.

Πῶς νά γίνει ὅταν οἱ ἄνδρες ἀσχολοῦνται πιό πολύ μέ τά σκυλιά τους, παρά μέ τά παιδιά τους;

Ἦ, ἔστω, μέ τό αὐτοκίνητό τους; ἢ μέ κάτι ἄλλο, πού τοὺς «γεμίζει»;

* * *

Τό παιδί, ὅταν εἶναι μικρό, δέν ξέρει, οὔτε τί εἶναι καλό, οὔτε τί εἶναι κακό.

Γι' αὐτό ὁ Θεός ἔχει ἀπό τοὺς γονεῖς ἀξίωση, νά προφυλάσσουν τά ἀθῶα καί ἀπονήρευτα μικρά παιδιά τους ἀπό τό κακό.

Καί, μεγαλώνοντας, νά τά βοηθοῦν νά ξεχωρίζουν μόνα τους τό καλό ἀπό τό κακό.

† ὁ Ν.Μ.

ΛΥΧΝΙΑ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ

Μηνιαῖον Περιοδικόν

1. Μητροπόλεως Νικοπόλεως

Ἐκδότης: Μητροπολίτης Νικοπόλεως Μελέτιος

Ἑπεύθ.: Ἀρχιμ. Νίκων Κουτσιδης*

Τηλ. 26820 51161 Κωδικός 1984

ΑΠΡΙΛΙΟΣ 2009 * Ἀρ. Φύλλου 309* Ἔτος ΚΘ

Διανέμεται δωρεάν * Εἰσφορές δεκτές

Γραφικὲς Τέχνες «ΜΕΛΙΣΣΑ» Α.Ε.

Τηλ. 2397 023 313 Ἀσπροβάλτα Θεσ/νίκης

